

mener om den Sag, vi her behandler, at den netop har Betydning i denne Retning. Jeg mener ogsaa, at den ikke alene har Betydning for Hovedstaden, men for det hele Land. Naar der spilles Komædie i Provinsen, naar der spilles Komædie ude i Landets Forsamlingshuse, naar der opføres Diletantkomædie rundt omkring, saa er det ganske givet, at det alt sammen paa en eller anden Maade og ad skjulte Veje er under Paavirkning af, hvad der foregaar paa Landets første Kunstanstalt i saa Henseende. Det kongelige Teaters Paavirkning naar gennem Kanaler paa den ene eller anden Maade ud til det hele Land. Det kongelige Teater er med andre Ord den Guldmønt, som skulde udmøntes ogsaa i Smaaemønt omkring i vort Land for Landets Befolkning; jeg haaber, at det skal lykkes, og at Rigsdagen vil forstaa, at det ved den Sag, som her skal ordnes, gælder om, at vi holder den Guldmønt saa blank og skinnende som muligt.

A. C. Meyer: Jeg har tilladt mig at bede om Ordet for nogle faa Bemærkninger. Jeg skal ikke i nogen særlig Grad forlænge Debatten, men jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der i Diskussionen om det foreliggende Lovforslag flere Gange har været Tale om den danske Musiks Vilkaar, og alle Talere har udtrykt deres store Sympati for Musikkens Fremme. Nu er det ganske forstaaeligt, at denne Sag sættes i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, fordi Operaens Forbindelse med Musikken i al Almindelighed er saa aabenbar, at man ikke kan skille de to Ting ad.

Der har jo navnlig fra Operaens Side været udtalt Frygt for at skulle flytte til Amaliegade, formentlig fordi man tænkte sig, at den danske Musik derved vilde lide Afbræk, og man har saa i sidste Øjeblik klynget sig til Tanken om, at der maaske var en ny Udvej gennem den Plan, som nys er omtalt af den højtærede Minister, som er blevet kritiseret stærkt af det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen), og som ikke har vundet megen Sympati. Naturligvis tegner den sig ogsaa for os i noget fantastisk Former, det indrømmer jeg, selv om man maaske paa den anden Side burde have Lov at sige, at det, som rækker langt og synes os fantastisk, undertiden dog økonomisk set ingeniørlunde er for kostbart. Jeg skal ikke tage denne Sag under Armen her, fordi hvad det for mig er om at gøre, er, at man kunde føre det kongelige Teater ud af den Misère, i hvilken det nu befinder sig, ind under nye og bedre

Forhold, hvad enten det sker ved, at man faar Lovforslaget, som det foreligger, vedtaget, eller man maatte gaa til et Dobbeltsceneprojekt efter de af Ministeren fremsatte Anskuelser og med de Bekostninger, som uægtelig knytter sig dertil.

Hvad angaar den danske Musiks Vilkaar, forstaaer jeg, navnlig med Henblik paa, at den er saa uheldig stillet baade med Hensyn til Tilskud og med Hensyn til Lokaler, meget vel, at der har været ydret Ønske om, at man ved dette Lovforslags Behandling kunde paavirke Stemningen blandt Rigsdagsmændene ved Adresser fra en Række Foreninger, som jeg i alt Fald finder mig foranlediget til at nævne, fordi jeg har indbragt disse Henvendelser til Rigsdagen. Der er sket Henvendelse fra De samlede københavnske Sangforeninger af 1859, Herrekoret „Bel Canto“, Københavns Orkesterforening, Dansk Tonekunstnerforening, Privat Kammermusikforening, Danske Musikeres Landsforbund, Studenter-samfundets Arbejderkoncerter, Østerbros Kammermusikforening og Akademisk Orkesterforening. Man vil ikke kunne undlade at lægge Mærke til denne lange Række af Navne paa ansættede Musik- og Sangforeninger her i Byen, som ytrer et berettiget Ønske om, at man skænker Musikken mere Velvillie, hvad man jo uægtelig ikke tør sige vil ske alene ved Vedtagelsen af det Lovforslag, vi behandler. Der trænges til noget mere, og det er dette mere, som de paagældende Foreningers Bestyrelser maaske har tænkt kunde naas, om man tog en helt ny Plan op. Denne nye Plan maa selvfølgelig et kommende Udvalg beskæftige sig med som med alt det øvrige, hvad enten man anser det for en Sag, som rækker for vidt, eller en Sag, som kan diskuteres.

Jeg vil tillade mig at drage den Slutning af den Diskussion, der har været ført hidtil i Gaar og i Dag, at det ser ingeniørlunde helt slet ud med Hensyn til at faa det kongelige Teaters Forhold ordnet. Jeg skulde meget haabe og ønske, at det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) vilde være til at drage over til den Side, hvor man, selv med betydelige Ofre, vil lade disse tre Kunstarter bo under samme Tag, men saaledes, at de kan trives hver for sig. Jeg haaber, det ærede Medlem vil gaa med dertil, det maa han, hvis der skal være virkelig sund Mening og Sympati i hans Udtalelser; thi med smaa Ofre lykkes det ikke at bringe denne Sag i Orden, det maa det ærede Medlem være klar over, det har den højtærede Minister belyst for os i sin Tale nys.

Maa jeg endelig til det ærede Medlem